

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. R., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. M., CSc., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva a spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 13 C 20/1999-376 z 10. decembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 77/2010-415 z 1. februára 2012, ako aj jeho uznesením č. k. 2 Co 77/2010-418 z 15. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2012 doručená sťažnosť Ing. I. R., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. M., CSc., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 20/1999-376 z 10. decembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 77/2010-415 z 1. februára 2012, ako aj jeho uznesením č. k. 2 Co 77/2010-418 z 15. februára 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom č. k. 13 C 20/1999-376 z 10. decembra 2012 uložil povinnosť spoločnosti V., a. s., Ž. (ďalej len „odporkyňa“), zaplatiť sťažovateľovi sumu 19 916,35 € s príslušenstvom z titulu autorskej odmeny za používanie diela, ako aj náhradu trov konania. Vo zvyšku okresný súd návrh sťažovateľa zamietol. V treťom výroku rozsudku okresný súd uložil odporkyňi zaplatiť náhradu trov konania štátu.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ 5. februára 2010 odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 77/2010-415 z 1. februára 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. februára 2012, rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Ďalším rozhodnutím (uznesením) č. k. 2 Co 77/2010-418 z 15. februára 2012 krajský súd sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutia oboch všeobecných súdov sú „protizákonné“, pretože „*nepriznali mu úroky z omeškania na čas od 30. apríla 1994 do 25. januára 2009*“ a rozhodli len „*čiastočne nahradiť trovy súdneho konania sťažovateľovi - navrhovateľovi súdneho konania. Súdny nepriznali trovy zastupovania advokátom*“, čo považuje za protiprávne. Tvrdenie o protizákonnosti napádaných rozhodnutí odôvodnil poukazom na ustanovenie § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a na ustanovenie § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že „*Týmto protizákonným rozhodnutím tak prvostupňového súdu ako aj druhostupňového súdu tieto neposkytli právnu ochranu vlastníckemu právu sťažovateľa - navrhovateľa súdneho konania a rozhodli proti všeobecne záväzným právnym predpisom Slovenskej republiky.*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd

„*a) rozhodol, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 10. decembra 2010 [správne má byť z 10 decembra 2009, pozn.] sp. zn. 13 C 20/1999-376 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 1. februára 2012 sp. zn. 2 Co 77/2010-415 boli porušené základné ľudské práva sťažovateľa, a to právo vlastniť majetok a užívať majetok a právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne rozhodnutie veci,*

b) zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 1. februára 2012 sp. zn. 2 Co 77/2010-415 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 15. februára 2012 sp. zn. 2 Co 77/2010-418 vo výroku o úrokoch z meškania a o náhradách trov súdneho konania a v rozsahu zrušenia rozsudku a uznesenia vracia vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie,

c) priznal sťažovateľovi... úplnú náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“.

Napriek chýbajúcemu presnému neoznačeniu konkrétnych článkov ústavy, listiny a dohovoru v petite sťažnosti [pozri bod a)] ústavný súd z textu sťažnosti bez akýchkoľvek pochybností vyvodil, že sťažovateľ sa sťažnosťou domáha ochrany práv tak, ako sú uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

Z obsahu sťažnosti vyplynula aj skutočnosť, že proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 21. marca 2012 dovolanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného

záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny), základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na ochranu majetku (čl. 1 dodatkového protokolu) rozsudkom okresného súdu č. k. 13 C 20/1999-376 z 10. decembra 2009 a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 77/2010-415 z 1. februára 2012, ako aj jeho uznesením č. k. 2 Co 77/2010-418 z 15. februára 2012.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľom označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy in fine: „...*ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd*“). Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Zásada subsidiarity je okrem iného aj odrazom princípu minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ako vyplýva zo sťažnosti a z jej príloh, sťažovateľ rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 20/1999-376 z 10. decembra 2009 napadol odvolaním, ktoré podal 5. februára 2010. Vecne a miestne príslušným súdom na rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu bol krajský súd a bolo plne v jeho právomoci poskytnúť ochranu právam sťažovateľa v rámci rozhodovania o jeho odvolaní, a to v prípade zistenia akéhokoľvek zásahu do nich. Sťažovateľ sa totiž má domáhať ochrany svojich práv podaním opravného prostriedku. Ústavný súd uplatňujúc už uvedený princíp subsidiarity dospel k záveru, že nemá dostatok právomoci na rozhodovanie o namietanom porušení práv sťažovateľa rozhodnutím okresného súdu. Táto skutočnosť je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.1 Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 77/2010-415 z 1. februára 2012 ústavný súd poznamenáva, že pre konanie o tejto časti sťažnosti sťažovateľa je rozhodujúcou skutočnosť, že zo strany sťažovateľa bolo 21. marca 2012 podané proti právoplatnému druhostupňovému rozhodnutiu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, t. j. predtým, ako podal sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (24. apríl 2012). V okolnostiach daného prípadu tak sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu [Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací a ústavný súd], čo v podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, nie je ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozhodnutí v tej istej veci, ktorých závery by navzájom nemuseli korešpondovať. Vzhľadom na to, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie

sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (obdobne I. ÚS 192/2012).

Ústavný súd sa v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Preto nie je odôvodnené, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu tiež rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k predĺženiu konania o sťažnosti a navádzalo by to potenciálnych sťažovateľov na obdobný postup, aký zvolil v danom prípade sťažovateľ, t. j. na paralelné podávanie sťažnosti ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Z týchto dôvodov sa ústavný súd sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratione temporis* ju po predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

2.2 Sťažovateľ v bode b) petitu sťažnosti požadoval zrušiť aj uznesenie krajského súdu z 15. februára 2012, ktorým mu krajský súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, súc zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, síce v petite sťažnosti žiadal zrušiť okrem rozsudku krajského súdu z 1. februára 2012 aj jeho uznesenie z 15. februára 2012, avšak nenavrhol vo vzťahu k tomuto uzneseniu vysloviť porušenie jeho základných práv alebo slobôd, čo je elementárnou ústavnou podmienkou pre rozhodnutie ústavného súdu o zrušení uznesenia krajského súdu (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Avšak ústavný súd v snahe vyhnúť sa prílišnému formalizmu zaoberal sa z hľadiska možného poskytnutia ochrany sťažovateľovým právam aj touto časťou jeho sťažnosti tak, akoby namietal (požadoval vysloviť) porušenie jeho základných práv aj uznesením č. k. 2 Co 77/2010-418 z 15. februára 2012. Ústavný súd tak urobil aj s prihliadnutím

na nemožnosť napadnutia tohto rozhodnutia všeobecného súdu samostatným mimoriadnym opravným prostriedkom, aj keď nemožno absolútne vylúčiť, že označené rozhodnutie krajského súdu bude v konečnom dôsledku dotknuté konaním a rozhodnutím o podanom dovolaní proti rozsudku z 1. februára 2012.

V prvom rade je potrebné konštatovať, že sťažovateľ sťažnosť vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu žiadnym osobitným spôsobom neodôvodnil. Ústavný súd preto pristúpil k preskúmaniu tohto uznesenia v zmysle svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd v napadnutom uznesení stručne avšak jasne a presvedčivo uviedol, prečo trovy právneho zastúpenia sťažovateľovi v druhostupňovom konaní nepriznal. Bolo to

z dôvodu, že „v odvolacom konaní úspešný navrhovateľ, zastúpený advokátom trovy konania v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku nevyčíslil“.

Tento záver odvolací súd oprel o konkrétne zákonné ustanovenie, ktoré v odôvodnení uznesenia citoval (§ 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Postup a rozhodnutie krajského súdu nemožno hodnotiť inak, ako ústavne súladné, pretože výklad a aplikácia ustanovení procesno-právneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo, nebolo v rozpore s jeho znením. Z rozhodnutia krajského súdu nevyplýva žiadna svojvôľa alebo neodôvodnenosť jeho záverov a rozhodol plne v intenciách príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku spôsobom, ktorý neodporuje zmyslu ani účelu označeného ustanovenia.

V každom prípade rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda v danom prípade druhostupňový súd neporušil základné práva sťažovateľa nesprávnou alebo svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 77/2010-418 z 15. februára 2012 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu z 15. februára 2012 je potrebné uviesť, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže

ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu. Preto je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012